

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) 2021/57

z dnia 25 stycznia 2021 r.

zmieniające załącznik XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) w odniesieniu do ołowiu w amunicji śrutowej na obszarach wodno-błotnych lub wokół nich

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 68 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 określono ograniczenia dotyczące produkcji, wprowadzania do obrotu i stosowania niektórych niebezpiecznych substancji, mieszanin i wyrobów. Pozycja 63 tego załącznika zawiera ograniczenia odnoszące się do ołowiu (nr CAS 7439-92-1, nr WE 231-100-4) i związków ołowiu.
- (2) Unia i 23 państwa członkowskie są umawiającymi się stronami Porozumienia o ochronie afrykańsko-euroazjatyckich wędrownych ptaków wodnych ⁽²⁾ („AEWA”). Umawiające się strony są zobowiązane – na mocy pkt 4.1.4 planu działań stanowiącego załącznik do AEWA – dążyć do jak najszybszego stopniowego wycofania się z używania śrutu ołowianego do polowań na obszarach wodno-błotnych zgodnie z przyjętymi przez same strony i opublikowanymi harmonogramami.
- (3) Art. 4 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE ⁽³⁾ zobowiązuje państwa członkowskie do zwracania szczególnej uwagi na ochronę terenów podmokłych, w szczególności tych o znaczeniu międzynarodowym, przy stosowaniu środków ochrony w odniesieniu do regularnie występujących gatunków wędrownych.
- (4) W dniu 3 grudnia 2015 r. Komisja zwróciła się do Europejskiej Agencji Chemikaliów („Agencja”) na podstawie art. 69 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 o sporządzenie dokumentacji z myślą o rozszerzeniu ograniczenia dotyczącego ołowiu i związków ołowiu, które ustanowiono w załączniku XVII do tego rozporządzenia, w celu kontroli ryzyka stwarzanego dla środowiska i zdrowia ludzi przez stosowanie ołowiu lub związków ołowiu w amunicji śrutowej używanej do strzelania na obszarach wodno-błotnych („dokumentacja zgodna z załącznikiem XV”). Jednocześnie Komisja zwróciła się również do Agencji o rozpoczęcie gromadzenia informacji na temat innych zastosowań amunicji ołowianej, w tym w ramach polowań na terenach innych niż obszary wodno-błotne i strzelectwa sportowego, oraz na temat stosowania ciężarków ołowianych w wędkarstwie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ https://www.unep-aewa.org/sites/default/files/basic_page_documents/agreement_text_english_final.pdf

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).

- (5) W dniu 21 czerwca 2017 r. Agencja opublikowała dokumentację zgodną z załącznikiem XV (*), proponując wprowadzenie ograniczenia stosowania ołowiu i związków ołowiu w amunicji śrutowej przeznaczonej do strzelania z broni śrutowej w obrębie obszaru wodno-błotnego lub używanej w sytuacji, gdy zużyta amunicja śrutowa spadałaby na obszar wodno-błotny. Agencja zaproponowała również wprowadzenie ograniczenia dotyczącego posiadania amunicji śrutowej o zawartości ołowiu równej lub większej niż 1 % („ołowianej amunicji śrutowej”) na obszarach wodno-błotnych, aby można było sprawniej egzekwować proponowane ograniczenie dotyczące stosowania ołowiu w amunicji śrutowej przeznaczonej do strzelania. Agencja stwierdziła, że stosowanie ołowiu w amunicji śrutowej na obszarach wodno-błotnych powoduje powstanie ryzyka dla ptaków wodnych, które połykają zużyta ołowianą amunicję śrutową, co prowadzi do skutków toksykologicznych, łącznie ze śmiercią.
- (6) Szacuje się, że liczba ptaków wodnych w Unii, które padają z powodu zatrucia ołowiem, jest rzędu miliona rocznie. Stosowanie ołowiu w amunicji śrutowej powoduje również powstanie ryzyka dla gatunków, które żywią się ptakami skażonymi ołowianą amunicją śrutową, oraz ryzyka dla ludzi wynikającego ze spożywania ptaków wodnych odstrzelonych za pomocą ołowianej amunicji śrutowej, mimo że ten drugi rodzaj ryzyka został oceniony przez Agencję jedynie pod względem jakościowym. Narażenie ludzi na działanie ołowiu wiąże się ze skutkami neurorozwojowymi, zaburzeniami pracy nerek i płodności, nadciśnieniem, niekorzystnymi zakończeniami ciąży i śmiercią.
- (7) Agencja uznała, że alternatywne rodzaje bezołowiowej amunicji śrutowej, takie jak amunicja śrutowa ze stali i bizmutu, są powszechnie dostępne, technicznie wykonalne i mają lepsze profile zagrożeń i ryzyka dla zdrowia ludzi i środowiska niż ołowiana amunicja śrutowa. Co więcej, stalowa amunicja śrutowa, czyli najbardziej prawdopodobne rozwiązanie alternatywne, jest dostępna po cenie porównywalnej do ceny ołowianej amunicji śrutowej.
- (8) Przepisy zabraniające stosowania ołowiu w amunicji śrutowej na obszarach wodno-błotnych lub ograniczające takie stosowanie obowiązują w większości państw członkowskich, lecz skutkiem rozbieżności w tych przepisach są różne stopnie ograniczenia ryzyka. Ponadto trasy migracji ptaków wędrownych przebiegają zwykle przez kilka państw członkowskich, a zatem ptaki mogłyby połykać zużyta ołowianą amunicję śrutową w państwach członkowskich, w których nie obowiązują żadne środki lub też obowiązują środki o bardziej ograniczonym zakresie. Z dokumentacji zgodnej z załącznikiem XV wynika, że konieczne jest podjęcie działania w skali całej Unii, aby przeciwdziałać w zharmonizowany sposób różnym rodzajom ryzyka, jakie niesie stosowanie ołowiu w amunicji śrutowej na obszarach wodno-błotnych. Podstawą prawodawstwa harmonizacyjnego powinien być jednak wysoki poziom ochrony. Wynikiem harmonizacji nie powinno być zatem zobowiązanie państw członkowskich, które posiadają bardziej rygorystyczne przepisy krajowe dotyczące ołowiu w amunicji śrutowej, do odstąpienia od tych przepisów, ponieważ oznaczałoby to obniżenie poziomu ochrony środowiska i zdrowia w tych państwach członkowskich.
- (9) Agencja zasugerowała trzyletni okres przed wprowadzeniem ograniczenia.
- (10) W dniu 9 marca 2018 r. działający przy Agencji Komitet ds. Oceny Ryzyka („RAC”) przyjął opinię na podstawie art. 70 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 w odniesieniu do dokumentacji zgodnej z załącznikiem XV. W opinii tej RAC zgodził się z wnioskiem Agencji, że połykanie zużytej ołowianej amunicji śrutowej przez ptaki wodne powoduje skutki toksykologiczne, w tym śmierć. Jeżeli chodzi o zdrowie ludzi, RAC stwierdził, że ołów jest wysoce toksyczny i że nie ustalono żadnego progu ani w odniesieniu do skutków neurorozwojowych u dzieci, ani w odniesieniu do ciśnienia krwi lub skutków dla nerek u dorosłych, tak więc każde narażenie na działanie ołowiu stanowi ryzyko. RAC uznał, że proponowane ograniczenia stanowią odpowiedni ogólnounijny środek przeciwdziałania stwierdzonym rodzajom ryzyka.
- (11) RAC opowiedział się zdecydowanie za okresem krótszym niż trzy lata proponowane przez Agencję. Uzasadniono to tym, że każdy rok opóźnienia powodowałby uwolnienie około 4 000 dodatkowych ton ołowiu na obszary wodno-błotne, co skutkowałoby śmiercią około miliona ptaków.
- (12) W dniu 14 czerwca 2018 r. działający przy Agencji Komitet ds. Analiz Społeczno-Ekonomicznych („SEAC”) przyjął opinię na podstawie art. 71 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, stwierdzając, że proponowane ograniczenia stanowią odpowiedni ogólnounijny środek przeciwdziałania stwierdzonym rodzajom ryzyka, biorąc pod uwagę fakt, iż korzyści społeczno-ekonomiczne związane z przedmiotowym środkiem byłyby proporcjonalne do kosztów społeczno-ekonomicznych. SEAC stwierdził ponadto, że koszty związane z proponowanym ograniczeniem ponosiłby głównie myśliwi i że oznaczałoby to dla nich rozsądny wzrost kosztów.

(*) <https://echa.europa.eu/documents/10162/6ef877d5-94b7-a8f8-1c49-8c07c894fff7>

- (13) SEAC uznał, że przyjęcie okresu krótszego niż trzy lata sugerowane w dokumentacji zgodnej z załącznikiem XV mogłoby stwarzać problemy w zakresie wdrażania w przypadku tych państw członkowskich, w których obecnie obowiązuje jedynie ograniczony zakaz używania ołowianej amunicji śrutowej na obszarach wodno-błotnych lub w ogóle brak jest takiego zakazu, mimo że SEAC przyznał również, że krótszy okres przejściowy byłby możliwy, biorąc pod uwagę fakt, że bezołowiowa amunicja śrutowa jest już dostępna na rynku, i że krótszy okres miałby jedynie niewielki wpływ, jeśli chodzi o wzrost kosztów w związku z wcześniejszą wymianą broni.
- (14) W trakcie procesu wprowadzania ograniczeń skonsultowano się z forum wymiany informacji o egzekwowaniu przepisów zgodnie z art. 77 ust. 4 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, a jego zalecenia zostały uwzględnione.
- (15) W dniu 17 sierpnia 2018 r. Agencja przedłożyła Komisji opinie RAC i SEAC ⁽⁹⁾.
- (16) Uwzględniając dokumentację zgodną z załącznikiem XV, opinie RAC i SEAC, skutki społeczno-ekonomiczne i dostępność rozwiązań alternatywnych, Komisja uznaje, że istnieje niedopuszczalne ryzyko dla środowiska i potencjalne ryzyko dla zdrowia ludzi wynikające z oddawania strzałów ołowianą amunicją śrutową na obszarach wodno-błotnych lub wokół nich, któremu należy przeciwdziałać w skali całej Unii. Należy zatem wprowadzić ograniczenie dotyczące czynności oddawania strzałów ołowianą amunicją śrutową na obszarach wodno-błotnych lub wokół nich.
- (17) Ze względu na trudność, jaką organom egzekucyjnym mogłoby sprawić ujęcie myśliwych w trakcie czynności faktycznego oddawania strzałów amunicją śrutową, ograniczenie powinno również obejmować noszenie ołowianej amunicji śrutowej podczas strzelania. Umożliwi to dużo skuteczniejsze egzekwowanie ograniczenia dotyczącego oddawania strzałów amunicją śrutową, a zatem zapewni skuteczność tego ograniczenia, jeżeli chodzi o przeciwdziałanie stwierdzonym rodzajom ryzyka dla środowiska i zdrowia ludzi. Ograniczenie nie powinno być powiązane z prawem własności. Należy zatem używać terminu „noszenie” zamiast zasugerowanego przez Agencję terminu „posiadanie”.
- (18) Ograniczenie dotyczące noszenia ołowianej amunicji śrutowej powinno jednak mieć zastosowanie konkretnie w odniesieniu do noszenia podczas strzelania, w przeciwieństwie do noszenia w niektórych innych okolicznościach, na przykład w przypadku przewożenia amunicji śrutowej przez obszary wodno-błotne w celu jej dostarczenia w innym miejscu. Komisja uważa ponadto, że ograniczenie dotyczące noszenia powinno być bezpośrednio związane z określonym rodzajem strzelania objętym zakresem ograniczenia (strzelaniem na obszarach wodno-błotnych lub wokół nich). Wiąże się to z faktem, że z uwag przekazanych podczas konsultacji na temat dokumentacji zgodnej z załącznikiem XV wynika, iż w niektórych państwach członkowskich jest całkiem prawdopodobne, że myśliwi uczestniczący w innych formach strzelania będą przechodzić przez tereny różnego rodzaju, zarówno obszary wodno-błotne, jak i inne, podczas typowego całodziennego strzelania. Komisja uważa również, że aby ułatwić egzekwowanie, ograniczenie dotyczące noszenia powinno obejmować nie tylko noszenie podczas strzelania na obszarach wodno-błotnych, lecz także noszenie w drodze na strzelanie na obszarach wodno-błotnych, innymi słowy, gdy istnieje ścisły związek z faktycznym strzelaniem. Obejmowałyby to na przykład noszenie podczas wyruszenia na całodzienną strzelanie na obszarach wodno-błotnych lub podczas powrotu z niego albo noszenie przez kogoś, kto pomaga myśliwym w trakcie wyprawy strzeleckiej.
- (19) Ze względu na praktyczne trudności, jakie może sprawić udowodnienie, że osoba, u której stwierdzono noszenie ołowianej amunicji śrutowej, zamierza wykonywać określoną formę strzelania, należy ustanowić domniemanie prawne, zgodnie z którym przyjmuje się, że każda osoba znajdująca się na obszarach wodno-błotnych lub wokół nich, u której stwierdzono noszenie ołowianej amunicji śrutowej podczas strzelania lub w drodze na strzelanie, nosi tę amunicję śrutową podczas strzelania na obszarach wodno-błotnych lub w drodze na strzelanie na obszarach wodno-błotnych. Innymi słowy, to na tej osobie spoczywałby ciężar dowodu, że w rzeczywistości miała zamiar udać się na strzelanie gdzie indziej i jedynie przechodziła przez obszar wodno-błotny w celu udania się na strzelanie w innym miejscu.
- (20) Jeżeli chodzi o zakres geograficzny, Agencja zaproponowała, aby ograniczenie dotyczące oddawania strzałów ołowianą amunicją śrutową miało zastosowanie nie tylko na obszarach wodno-błotnych, lecz również na terenach, gdzie „zużyta amunicja śrutowa spadałaby na obszar wodno-błotny”. Komisja odnotowuje, że RAC w pewnym stopniu poparł liczbowe określenie stałej strefy buforowej wokół obszarów wodno-błotnych zamiast zdawania się na badanie oparte na ustaleniu miejsca, gdzie spadałaby zużyta amunicja śrutowa. Komisja zgadza się, że stała strefa buforowa prawdopodobnie ułatwiłaby przestrzeganie i egzekwowanie ograniczenia. Ograniczenie powinno zatem mieć zastosowanie do oddawania strzałów ołowianą amunicją śrutową nie tylko na obszarach wodno-błotnych, lecz również w stałej strefie buforowej wokół obszarów wodno-błotnych, określonej liczbowo. Biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia proporcjonalności, wielkość stałej strefy buforowej należy ustalić na 100 metrów wokół obszarów wodno-błotnych.

⁽⁹⁾ <https://echa.europa.eu/documents/10162/b092e670-3266-fb5d-6296-544eaccb5d4a>

- (21) Ze względu na korzyści w zakresie egzekwowania oraz skuteczność ograniczenia wynikającą z braku konieczności ujmowania myśliwych w trakcie faktycznej czynności oddawania strzałów ołowianą amunicją śrutową Komisja uważa, że ograniczenie dotyczące noszenia ołowianej amunicji śrutowej powinno mieć zastosowanie nie tylko do noszenia na obszarach wodno-błotnych, lecz również do noszenia w stałej strefie buforowej wokół obszarów wodno-błotnych.
- (22) Ponieważ amunicja śrutowa nie jest w zasadzie przeznaczona ani wprowadzana do obrotu specjalnie ani wyłącznie do używania na obszarach wodno-błotnych lub wokół nich, ograniczenie dotyczące wprowadzania do obrotu ołowiu w amunicji śrutowej miałooby wpływ na strzelanie na wszystkich terenach. W związku z powyższym ograniczenie powinno być zawężone do oddawania strzałów ołowianą amunicją śrutową i do noszenia tej amunicji.
- (23) Ograniczenie powinno mieć zastosowanie do amunicji śrutowej o zawartości ołowiu równej lub większej niż 1 %. Wielkość 1 % to zawartość graniczna stosowana na potrzeby procedury zatwierdzania „nietoksycznej” amunicji śrutowej w Stanach Zjednoczonych Ameryki w celu uniknięcia poważnego niebezpieczeństwa toksyczności dla ptaków wędrownych i innych zwierząt dzikich lub ich siedlisk. Ponadto próg 1-procentowej zawartości na potrzeby ograniczenia uznaje się za wystarczający do przeciwdziałania rodzajom ryzyka stwarzanego przez materiał amunicji śrutowej zawierającej ołów, a jednocześnie łatwy do przestrzegania przez producentów alternatywnej amunicji śrutowej, jako że niektóre z tych alternatywnych rodzajów amunicji mogą zawierać ołów jako zanieczyszczenie.
- (24) Do celów ograniczenia należy dokładnie powtórzyć treść definicji „obszarów wodno-błotnych” użytej w Konwencji o obszarach wodno-błotnych mających znaczenie międzynarodowe (konwencji ramsarskiej) sporządzonej w Ramsarze dnia 2 lutego 1971 r., tak jak to zaproponowała Agencja i co potwierdzono w opiniach RAC i SEAC, ponieważ definicja ta jest wyczerpująca i obejmuje wszystkie rodzaje obszarów wodno-błotnych (w tym torfowiska, na których również spotkać można wiele ptaków wodnych), a także dlatego, że w ramach konwencji ramsarskiej opracowano również system klasyfikacji rodzajów obszarów wodno-błotnych ułatwiający identyfikację obszarów wodno-błotnych.
- (25) Zainteresowanym stronom należy przyznać wystarczający czas na przedsięwzięcie odpowiednich środków w celu zastosowania się do ograniczenia, a państwom członkowskim należy przyznać wystarczający czas na przygotowanie się do jego egzekwowania. Uwzględniając wyrażone przez RAC i SEAC opinie na temat wykonalności i odpowiedniości okresu krótszego niż trzy lata zaproponowane przez Agencję, a zwłaszcza biorąc pod uwagę szacowane coroczne skutki wprowadzania większej ilości ołowiu na obszary wodno-błotne w wyniku używania ołowianej amunicji śrutowej, stosowanie ograniczenia należy odroczyć o 24 miesiące.
- (26) We wrześniu 2018 r. Agencja opublikowała wyniki sprawozdania z badania ⁽⁶⁾, w którym dokonano przeglądu dostępnych informacji na temat różnych zastosowań ołowiu, w tym między innymi w amunicji śrutowej używanej poza obszarami wodno-błotnymi, a mianowicie w środowisku lądowym. Ponieważ w sprawozdaniu z badania stwierdzono między innymi, że dostępne informacje wskazują na to, iż używanie ołowianej amunicji śrutowej w środowisku lądowym stanowi ryzyko zarówno dla zdrowia ludzi, jak i dla środowiska, w 2019 r. Komisja zwróciła się do Agencji o sporządzenie dokumentacji zgodnej z załącznikiem XV z myślą o ewentualnym ograniczeniu wprowadzania do obrotu i stosowania ołowiu w amunicji i w sprzęcie wędkarskim ⁽⁷⁾.
- (27) Ponadto w opiniach na temat dokumentacji zgodnej z załącznikiem XV dotyczących stosowania ołowiu w amunicji śrutowej do strzelania na obszarach wodno-błotnych RAC i SEAC wskazały, że zgadzają się z poglądem Agencji, iż zakaz wprowadzania do obrotu i używania ołowianej amunicji śrutowej na wszystkich obszarach skutkowałby wyższym poziomem ochrony środowiska i byłby skuteczniejszy, jeżeli chodzi o praktyczność i możliwość egzekwowania.
- (28) W niektórych państwach członkowskich ograniczenie wprowadzone niniejszym rozporządzeniem może spowodować szczególne trudności wynikające z określonych warunków geograficznych w tych państwach członkowskich. W przypadku państw członkowskich, w których obszary wodno-błotne stanowią znaczną część terytorium, zakaz oddawania strzałów ołowianą amunicją śrutową i noszenia takiej amunicji na obszarach wodno-błotnych i wokół nich mógłby w praktyce mieć podobny skutek co całkowity zakaz wszystkich form strzelania na całym terytorium, ponieważ myśliwi wszelkiego rodzaju niemal nieuchronnie znajdowaliby się często na obszarach wodno-błotnych lub w ich pobliżu. Ponadto zasoby, które należałoby przeznaczyć na egzekwowanie ograniczenia ukierunkowanego jedynie na tereny znajdujące się na obszarach wodno-błotnych lub wokół nich, mogłyby być niewiele mniejsze – lub wręcz większe – od zasobów potrzebnych do egzekwowania ograniczenia obejmującego całe terytorium tych państw.

⁽⁶⁾ https://echa.europa.eu/documents/10162/13641/lead_ammunition_investigation_report_en.pdf/efdc0ae4-c7be-ee71-48a3-bb8a-be20374a

⁽⁷⁾ https://echa.europa.eu/documents/10162/13641/rest_lead_ammunition_COM_request_en.pdf/f607c957-807a-3b7c-07ae-01151001d939

- (29) Uwzględniając opisane trudności, konieczność zapewnienia, by przedmiotowy środek był nie tylko skuteczny, lecz również prosty i sprawiedliwy dla całej społeczności myśliwskiej, a także wyniki przedstawione w sprawozdaniu Agencji z badania oraz opinie RAC i SEAC, Komisja uważa, że tym państwom członkowskim, w których istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia wspomnianych trudności, należy dać możliwość nałożenia odmiennego ograniczenia na ich terytorium, w ramach którego zakazane byłoby zarówno wprowadzanie do obrotu ołowianej amunicji śrutowej, jak i oddawanie strzałów ołowianą amunicją śrutową i noszenie takiej amunicji na całym ich terytorium, tak na obszarach wodno-błotnych, jak i poza nimi, w związku z każdą formą strzelania.
- (30) W trosce o pewność prawa ważne jest jasne określenie państw członkowskich, które kwalifikowałyby się do skorzystania z takiej możliwości. Możliwość taka powinna być dostępna dla tych państw członkowskich, w których obszary wodno-błotne stanowią co najmniej 20 % terytorium. Wprowadzenie 20-procentowego progu powinno prowadzić do ujęcia tych państw członkowskich, w których istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia trudności wynikających z określonych warunków geograficznych.
- (31) Ponieważ ograniczenie, które mogłoby zostać nałożone przez te państwa członkowskie, byłoby bardziej rygorystyczne niż ograniczenie zawężone do terenów położonych na obszarach wodno-błotnych i wokół nich, należy ustanowić dłuższy okres przed wprowadzeniem tego ograniczenia. Okres ten powinien wynosić 36 miesięcy, co odpowiada okresowi sugerowanemu pierwotnie przez Agencję w dokumentacji zgodnej z załącznikiem XV.
- (32) Ze względu na przejrzystość oraz pewność prawa państwa członkowskie korzystające ze wspomnianej możliwości powinny być zobowiązane, w określonych terminach, do powiadomienia Komisji o swoim zamiarze i do przekazania informacji o środkach przyjętych przez nie w celu realizacji tego zamiaru, a Komisja powinna niezwłocznie podawać do wiadomości publicznej powiadomienia o zamiarze oraz teksty przyjętych środków krajowych.
- (33) W szeregu państw członkowskich obowiązują przepisy krajowe zawierające zakazy lub ograniczenia odnoszące się do ołowiu w amunicji śrutowej ze względu na ochronę środowiska lub zdrowia ludzi, które są bardziej restrykcyjne niż określono to w niniejszym rozporządzeniu. Zmuszenie tych państw członkowskich do obniżenia istniejącego poziomu ochrony w celu zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem mogłoby prowadzić do częstszego stosowania ołowiu w amunicji śrutowej w tych państwach członkowskich. Taki skutek nie byłby zgodny z wysokim poziomem ochrony wymaganym na mocy art. 114 ust. 3 Traktatu. W związku z powyższym należy zezwolić państwom członkowskim na utrzymanie w mocy takich bardziej rygorystycznych przepisów.
- (34) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1907/2006.
- (35) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 133 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 stycznia 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK

W załączniku XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, w pozycji 63, dodaje się następujące punkty w kolumnie drugiej:

	„11. Zakazuje się dokonywania którejkolwiek z następujących czynności po dniu 15 lutego 2023 r. na obszarach wodno-błotnych lub w obrębie 100 metrów od nich: a) oddawania strzałów amunicją śrutową o zawartości ołowiu (wyrażonej jako metal) równej lub większej niż 1 % masy; b) noszenia takiej amunicji śrutowej, jeżeli ma to miejsce podczas strzelania na obszarach wodno-błotnych lub w drodze na strzelanie na obszarach wodno-błotnych. Do celów akapitu pierwszego: a) „w obrębie 100 metrów od obszarów wodno-błotnych” oznacza w obrębie 100 metrów na zewnątrz od każdego zewnętrznego punktu granicznego obszaru wodno-błotnego; b) „strzelanie na obszarach wodno-błotnych” oznacza strzelanie na obszarach wodno-błotnych lub w obrębie 100 metrów od nich; c) jeżeli stwierdza się, że dana osoba nosi amunicję śrutową na obszarach wodno-błotnych lub w obrębie 100 metrów od nich podczas strzelania lub w drodze na strzelanie, dane strzelanie uznaje się za strzelanie na obszarach wodno-błotnych, chyba że osoba ta może wykazać, iż jest to inny rodzaj strzelania. Ograniczenie ustanowione w akapicie pierwszym nie ma zastosowania w danym państwie członkowskim, jeżeli powiadomi ono Komisję zgodnie z pkt 12, że zamierza skorzystać z możliwości przyznanej na mocy tego punktu. 12. Jeżeli co najmniej 20 % łącznie terytorium, z wyjątkiem wód terytorialnych, danego państwa członkowskiego stanowią obszary wodno-błotne, takie państwo członkowskie może, zamiast wprowadzenia ograniczenia ustanowionego w pkt 11 akapit pierwszy, zakazać następujących czynności na całym swoim terytorium od dnia 15 lutego 2024 r.: a) wprowadzania do obrotu amunicji śrutowej o zawartości ołowiu (wyrażonej jako metal) równej lub większej niż 1 % masy; b) oddawania strzałów taką amunicją śrutową; c) noszenia takiej amunicji śrutowej podczas strzelania lub w drodze na strzelanie. Każde państwo członkowskie zamierzające skorzystać z możliwości przyznanej na mocy akapitu pierwszego powiadamia Komisję o tym zamiarze do dnia 15 sierpnia 2021 r. Takie państwo członkowskie przekazuje Komisji tekst przyjętych przez nie środków krajowych bez zwłoki, a w każdym razie do dnia 15 sierpnia 2023 r. Komisja niezwłocznie podaje do wiadomości publicznej wszelkie otrzymane przez nią takie powiadomienia o zamiarze i teksty środków krajowych. 13. Do celów pkt 11 i 12: a) „obszary wodno-błotne” oznaczają tereny bagien, błot i torfowisk lub zbiorniki wodne, tak naturalne, jak i sztuczne, stałe lub okresowe, o wodach stojących lub płynących, słodkich, słonawych lub słonych, łącznie z wodami morskimi, których głębokość podczas odpływu nie przekracza sześciu metrów; b) „amunicja śrutowa” oznacza śrut używany lub przeznaczony do użycia w pojedynczym ładunku lub naboju w broni śrutowej; c) „broń śrutowa” oznacza broń gładkolufową, z wyjątkiem broni pneumatycznej; d) „strzelanie” oznacza każdy rodzaj strzelania z broni śrutowej; e) „noszenie” oznacza każdy rodzaj noszenia przy sobie lub noszenie bądź przewożenie w dowolny inny sposób; f) przy ustalaniu, czy osoba, u której stwierdzono obecność amunicji śrutowej, nosi amunicję śrutową „w drodze na strzelanie”: (i) uwzględnia się wszystkie okoliczności danego przypadku; (ii) osoba, u której stwierdzono obecność amunicji śrutowej, nie musi być tą samą osobą co osoba strzelająca.

---

	14. Państwa członkowskie mogą utrzymać w mocy przepisy krajowe dotyczące ochrony środowiska lub zdrowia ludzi obowiązujące w dniu 15 lutego 2021 r. i zawierające ograniczenia odnoszące się do ołowiu w amunicji śrutowej, które są bardziej restrykcyjne niż przewidziano w pkt 11. Dane państwo członkowskie niezwłocznie przekazuje Komisji tekst tych przepisów krajowych. Komisja niezwłocznie podaje do wiadomości publicznej wszelkie takie otrzymane przez nią teksty przepisów krajowych.”
